

Til § 1, nr. 2.

Det er nødvendigt at ophæve den gældende undtagelse for pengeinstitutternes renteberegning for at inddrage dette område under loven.

Til § 1, nr. 3.

Pris- og avancelovens almindelige regler vil kunne anvendes på pengeinstitutterne på samme måde som på andre erhvervsvirksomheder. De fleste af pengeinstitutternes ydelser vil falde ind under lovens begreb »tjenesteydelser«, og regulering- og indgrebsbeføjelser vil rette sig mod priserne for disse ydelser, dvs. mod pengeinstitutternes rente- og gebyrfastsættelse. Pengeinstitutternes prisfastsættelse vil give sig udtryk enten i en rentefastsættelse eller en gebyrfastsættelse, idet den del af deres indtægter, som de selv fastsætter priser på, kan henføres til en af disse to kategorier. Således vil f. eks. løbende provision indgå som et led i renteberegning, og stiftelsesprovision enten som led i renteberegning eller gebyrberegning. Tilsvarende må indgreb over for pengeinstitutternes avancer kunne rette sig mod rentemarginalen og avancerne ved gebyrfastsættelsen. Dette følger umiddelbart af loven, når den særlige undtagelse for pengeinstitutternes renteberegning er ophævet, og der er derfor ikke fundet behov for at foreslå væsentlige ændringer i loven med hensyn til tilsyns- og indgrebsbeføjelserne, for at den skal være anvendelig på pengeinstitutterne.

Under hensyn til de ovenfor nævnte særlige hensyn, som må tages ved iværksættelse af indgreb over for pengeinstitutternes rente- og gebyrberegning, har det derimod været nødvendigt at give særregler for fremgangsmåden ved lovens anvendelse på pengeinstitutterne. Det er fundet hensigtsmæssigt at optage disse regler i et særligt kapitel i loven.

Til § 14 a.

I § 14 a foreslås tilsynet med pengeinstitutterne i henhold til pris- og avanceloven overført til tilsynet med banker og sparekasser, der allerede er tilsynsmyndighed i henhold til monopolloven og rentemarginalloven. Ved siden af den administrative fordel, der opnås ved at samle kontrollen med pengeinstitutterne hos samme myndighed, må det anses for hensigtsmæssigt, at der herved skabes grundlag for, at den kontrollerende myndighed kan anlægge en helhedsvurdering på pengeinstitutternes indtægter, omkostninger og effektivitet, hvilket ikke hidtil har været muligt, da kontrollen i

henhold til pris- og avanceloven med bankernes og sparekassernes gebyrer har ligget i monopoltilsynet. Herudover vil det også være nyttigt at drage fordel af den tekniske indsigt indenfor denne specielle erhvervssektor, der findes i tilsynet med banker og sparekasser. Endvidere må tilsynet med banker og sparekasser i kraft af sin erfaring ved administrationen af såvel bank- og sparekasselovgivningen som monopolloven og rentemarginalloven anses for bedst egnet til at foretage den fornødne afvejning af de soliditetsmæssige hensyn ved indgreb med pris- og indkomstpolitisk sigte efter pris- og avanceloven.

I stk. 2 bestemmes, at der kan klages til handelsministeren over de afgørelser, som træffes af bank- og sparekassetilsynet. Pris- og avancelovens almindelige regel er, at klager over monopoltilsynets afgørelser kan indbringes for monopolankenævnet.

Når det ikke er anset hensigtsmæssigt at opretholde denne klagevej for så vidt angår afgørelser over for pengeinstitutterne, skyldes det, at afgørelser, som må antages at ville få betydning for pengepolitikken, efter forslagets § 14 c træffes af handelsministeren, og at dennes afgørelser efter sagens natur ikke bør kunne indbringes for et administrativt ankenævn. De afgørelser, som ikke berører pengepolitikken, og som derfor træffes af tilsynet med banker og sparekasser, ville i princippet kunne indbringes for monopolankenævnet, men da der ved indgreb over for pengeinstitutterne må anlægges en helhedsbetragtning, således at virkningen af indgreb af den ene karakter må afvejes mod virkningen af indgreb af den anden karakter, vil det være overordentlig uhensigtsmæssigt, såfremt afgørelserne ikke ligger hos en enkelt myndighed, som vil kunne foretage en koordinati-

Til § 14 b.

Pris- og avanceloven giver ikke monopoltilsynet mulighed for at foreskrive, at indkøbspriser ikke må nedsættes eller skal forhøjes. Der er da heller ikke i almindelighed behov for en sådan bemyndigelse. For pengeinstitutternes indlånsrentesatser gør der sig imidlertid særlige hensyn gældende.

Bemyndigelsen i § 14 b til at fastsætte minimale indlånsrentesatser eller bestemme, at de gældende satser ikke må nedsættes eller kun må nedsættes med nærmere angivne procentpoints, tager sigte på at sikre indlånskunderne en rimelig forrentning.

Behovet for den foreslåede bemyndigelse må ses på baggrund af, at der kan være begrænsninger i